

Autorka: Marta Harasimowicz

KDE PUČÍ VINNÁ RÉVA

Divadlo, které hledá Boha.

Společnost dr. Krásky, která vznikla začátkem 90. let v Úpíciích jako ochotnické divadlo, je v českém divadelním světě fenoménem. Na pítelomu století se z původního spolku vydělila skupina v čele s principálem Petrem Lantou, která přenesla též své působení do Prahy a dala se na cestu experimentu.

Po dobu své existence nazkoušela skupina desítky inscenací, v nichž se soustřeďovala jak na adaptace prozaické a dramatické klasiky, tak na autorské projekty. Specifická pro Společnost dr. Krásky je přítomná snaha propojovat ochotníky a profesionály. I tato vteřina – vedle Lantova dramaturgického rukopisu – přispívá k nezeměmelnému rázu tvorby souboru.

Od zahájení pražské epizody působení skupiny se její dramaturgickou linií pravidelně prolínají témata náboženství, víry a svatosti – především pak napětí mezi individuálním vztahem k Bohu a „životem ve světě“. *Píseň písní*, která je dosud posledním představením společnosti, na onu linii bezprostředně navazuje.

„KRÁSNÁ JAKO LUNA“

Existuje jen málo biblických textů, které by ve své slovesné vrstvě byly podobné těžce uchopitelné. Jako *Píseň Salomounova*. Ačkoli její verše naznačují příbuznost s poezií starověkého Předního východu, dodnes nejsou zcela jasné okolnosti vzniku *Písně* ani motivace, s níž byla složena. Přestože se v textu ani jednou nevyskytne slovo „Bůh“ či explicitně náboženské nářky, v židovské i křesťanské věrouce se posléze prosadila jeho alegorická interpretace jako metafora vztahu mezi Hospodinem a jeho lidem. Samotná kniha položila základy pod rozmanité teologické koncepce v rámci obou náboženství, vytvořila podstatnou část imaginární evropské duchovní literatury a dodnes pro ni nepřestává být vzorem. Konečně je *Píseň písní* výjimečná formálními prvky a motivy společnými s evropskou lidovou slovesností.

Může se zdát provokativním, že představení začíná citací z rabiho Akivy, jež obsahuje varování pro ty, kteří by verše *Písně* chtěli předvádět pro nezavážnou kratochvilu. Hned po tom, co publikum varování vyslechne, otevře ústřední ženská postava knihu se slovy: „Bible. Tak to je bomba.“ Ano, bomba to je.

LÁSKA A SMRT

Děj je velice útržkovitý. Uprostřed obvyčejného večera obdrží hrdinka nejasnou zprávu od anonyma a pocítí neukojitelný smutek. Vydá se hledat Milého. Následuje příběh prolínajícího se toužebného nalézání a strádání.

Představení kombinuje dva kontrastní přístupy: snahu o originální recitaci vybraných literárních textů (vedle *Písně písní* zde najdeme například básně Jana od Kříže či úryvky ze spisů Terezie z Ávil a Bernarda de Clairvaux) s obraznou a nedopovězenou rituální performancí. Leckdy až ironické scénky ze současnosti (výlet do hor, hypnotické seance) tak doplňují výjev z archetypálními rekvizitami – vodou, pochodní, svíci, žebříkem. Zatímco

první, činoherní vrstva spíše konejší, druhá znepokojuje. Stejně jako je napětí obsažené v biblické předloze, zvláštní tenze doprovází i inscenaci, která zneklidňující motivy ze starozákonní knihy (pocit opuštění, násilí, touhu, „nemoc láskou“) doplňuje o folklorní motiv propojení lásky a smrti.

Motorem inscenace je herecké charisma Gabriely Pyšné (známé mimo jiné z Městského divadla Zlín či Farmy v Jeskyni). Obsazení právě Pyšné – proslulé svým pročitáním chápáním herectví a nasazením – bylo pro inscenaci dokonale volbou.

Píseň písní není představením pro každého. Ambicióznost a jistá afektovanost počínů – stejně tak jako stále přítomný ochotnický nádech díla – může některé diváky odradit. A přeci má tato inscenace vzácnou živelnost a rytmus, kterou ve sterilním profesionálním divadle najdeme jen málokdy. ■■■

*Píseň písní (Kiss me),
česká premiéra 1. dubna 2016,
Společnost dr. Krásky*

MIRKA ELIAŠOVÁ: MOMO

„Lidé měří čas pomocí kalendáře a hodin. Každý ale ví, že někdy může člověku připadat jediná hodina jako celá věčnost, a jindy přechne jako okamžik – podle toho, co v této hodině prožíváme.“ Čas a jeho prožívání, tanečníci a děti, kteří se společně snaží o jeho zpřítomnění, zpomalení, zastavení či vrácení. Interaktivní média a osobní fyzický kontakt diváka s děním na jevišti. Jedinečné představení Momo, inspirované knihou Michaela Endeho *Děvčátko Momo a ukradený čas*, je určeno pro všechny věkové kategorie se zvláštním zaměřením na žáky druhého stupně základních škol a nižších gymnázií.

Divadlo Ponoc, Husitská 24a, Praha 3
1. 6. v 10 a 16 h.